

„CLEOPATRA”

In de meeste opzichten verschilden ze van elkaar, — „vulden elkander juist dáárdóór aan,” zooals een welmeenend vriend op hun huwelijksfeest troostte — maar wederkerige liefde vormde een band, die heel vast bijeenhield.

Alice was een stil, bescheiden persoontje, vriendelijk en bedrijvig, wie men niet meer dan hoogstens drie talenten zou toekennen, doch daarmee wist ze in stilte te woekeren.

Die talenten stelden haar in staat, een zorgzame huisvrouwster en een opgewekte, goed gehumeurde vrouw te zijn.

En — doch dát was pas heel kort — een uitnemende moeder, die moeite noch zorg telde, als het haar kind ten goede kwam.

Hiermede was de lijst van Alice's kwaliteiten afgevoerd, verder viel er weinig bijzonders van haar te vertellen, in gezelschap bleef ze meestal onopgemerkt, ze had dan gewoonlijk ook weinig te beweren.

Heel anders was 't met Ferdi, hem waren zeker de volle tien talenten geschonken, men kon hem zelfs geniaal noemen. Hij was een goed stylist, beheerschte de taal als weinigen, bezat scheppende fantasie, voerde een gesprek, dat tintelde van humor en vernuft. De vriendenkring bewonderde hem en algemeen was men 't er over eens, doch maar een enkele sprak het uit, dat Alice en hij eigenlijk niet bij elkaar pasten. Ze was vriendelijk en hartelijk, degelijk en trouw, maar iemand als Ferdi bezat toch behoeften, die alleen een gelijkgestemde kon bevredigen. Naast Alice moest hij geestelijk hongeren.

Misschien zou Ferdi 't ook hebben gemeend, maar vóór de glans van nieuwhed zijn huwelijk niet meer verouddde, werd „Cleopatra” geboren. Even protesteerde Alice tegen den náám: waarom heette het kind niet naar zijn moeder of naar de hare? Maar ze voelde zich 't e gelukkig in 't bezit ervan, om lang tegen te stribbelen, dus berustte zij er in, de moeder te zijn van een jonge Cleopatra. Misschien peinsde zij er wel over, hoe voor den uitheemschen naam een gangbare afkorting te vinden, voorloopig sprak ze tegen de verpleegster nog alleen over „zusje,” wat dan Ferdi's ergernis in niet geringe mate opwekte.

Er zweefde hem een gedicht door 't hoofd, een sonnet of misschien een elegie, waarvan de titel moest zijn: „Mijn dochter Cleopatra.” Hoe kon hij dit opschrift rijmen met het klein-burgerlijke „zusje”?

Hij wist zich in staat, geïnspireerd door zijn liefde voor Alice en hun kindje, iets goeds te geven, iets bijzonder schoons en verhevens, dat edele gevoelens zou vertolken, hem in één keer verheffen boven den rang van middelmatig dichter, zelfs van talentvol prozaschrijver. Misschien zag men in hem dan het genie, den begenadigden kunstenaar van het woord. 't Moest zijn geheim blijven, niemand mocht het weten, vóór hij, trotsch en gelukkig, de wereld kon tegemoet treden met zijn schepping.

Lang mocht 't oudergeluk niet duren. Een booze ziekte

494

nam het kindje weg, nog vóór 't zich van de ouderliefde recht bewust werd.

Het samen gedragen leed bracht Alice en Ferdi weer dicht bij elkaar, zij klemde zich in haar verdriet aan den sterkere vast, klaagde haar smart aan den éénen, die hetzelfde gemis voelde, die immers ook een deel van het eigen-ik in 't kindergraf zag dalen. Alice wist misschien de juiste woorden niet te kiezen, ze was nooit iemand van véél woorden geweest en Ferdi had haar zelden aangemoedigd, zich uit te spreken. Maar nu luisterde hij ingespannen, zelfs met eerbied, als ze vertelde van 't kind, dat ze zoo liefhad en toch maar heel kort mocht bezitten, als ze fluisterde over „zusje,” dat haar al kende en zulke lieve geluidjes kon maken.

„Als 't je goed doet, er over te praten, sluit je dan niet in je-zelf op, aan wie zou je beter je droefheid kunnen zeggen dan aan mij?”

Alice had tegen haar man opgezien, hem haar meerdere geteld, ze vond het begrijpelijk, dat zijn geestkracht hem hielp, zich na den slag op te richten, toen zij nog gebogen ging, door 't heele huis alles bijeenbracht, wat aan de kleine doode herinnerde.

Maar 't leven eischt den mensch op, de alledaagsche, zoowel als den genialen mensch. Alice en Ferdi keerden terug tot het eigen wereldje, de eigen wereld; de uitwisseling van gedachten en gevoelens had opgehouden. Zij kon niet reiken tot zijn hoogte, hij niet afdalen tot het peil van de dingen van iederen dag.....

Ferdi's naam als letterkundige werd op eenmaal gevestigd door 't verschijnen van een bundel schetsen en gedichten, die getuigden van ongewoon-scherpe visie, maar evenzeer van een rijk gemoedsleven. Wie verstond als deze jonge litterator de kunst, alle snaren van 't menschelijk hart te doen trillen?

Met begrijpelijke voldoening wees hij Alice de gunstige beoordeelingen, vertelde van de eerste oplage, die in enkele maanden was uitverkocht. Trotsch en gestreeld zette hij zijn naam in enkele exemplaren van bevoorrecht.

„En de uitgave levert aardig wat op óók,” zei de auteur terloops, met zekere onverschilligheid. „We kunnen dezen zomer een buitenlandsche reis doen! Dat zullen we ons nu eens veroorloven.”

Alice knikte, ze was blij om Ferdi, probeerde gelukkig te zijn met zijn succes, maar de nog niet gesloten wonde in haar hart deed te veel pijn, om echte vreugde te voelen, 't leek haar ontrouw aan 't kleine graf met de vele bloemen, weg te gaan voor langen tijd, te dwalen in wijde verten, terwijl dit plekje alles omsloot, wat haar eigendom was geweest, wat ze had liefgehad met al den eenvoud, maar ook met de volheid van haar wezen.

Toen ze alleen was, nam ze het luxe exemplaar op, dat Ferdi voor haar bestemd had. Alice wist, dat haar man talent bezat; wanneer ze niet ten volle de schoonheid van zijn werk genoot, was het háár schuld, zij kon haar geest niet opheffen tot zijn hoogte.

Ze bladerde in het boek, las de opschriften, en hier en daar enkele regels. Eén titel trok haar aandacht: „Cleopatra.”

MOOI WALCHEREN

't Was de klacht van een moeder.

Een moeder, die haar kind verloor. En zich niet troosten liet.

Haar smart werd geteekend, haar lijden weergegeven, haar gemis geschetst. Het moederhart werd onder de loupe genomen, de kunstenaarspen beschreef elke nuanceering van leed, iederen kreet van eenzaamheid.

Alice herkende zich zelf in 't gedicht, maar vermooid, opgesierd, geïdealiseerd. D ze moeder coquetteerde met wat haar innerlijk moest verscheuren.

Ze had wel eens gehoord, dat men levende dieren op de ontledingstafel legde, om de werking der inwendige organen te bestudeeren, waar te nemen, hoe de zenuwen en spieren, onder duldelooze pijnen, zich samen-trokken bij de prikkels van buitenaf, hoe ze reageerden op een meer of minder diepe inkerving. Alles in naam en ten behoeve der wetenschap.

Altijd waren zulke proeven haar wreed en onmensche-lijk voorgekomen, nu besepte ze pas, hoe wreed.

Haar eigen ziel lag op de ontledingstafel en Ferdi, haar man, hanteerde met ongevoelige juistheid het mes, onder de oogen van tallooze bewonderende toeschou-wers.....

Drift lag niet in Alice's aard, ze wierp niet vol weezin den bundel ter zijde, kalm en zorgvuldig sloot zij het boek, waarmee de schrijver roem en goud had verdiend. Ze was vastbesloten het nooit meer te openen.

Voortaan wilde ze met niemand meer over haar verlies spreken, alleen aan God haar smart klagen.

„Cleopatra” was de naam op den grafsteen, het op-schrift boven de elegie, maar in 't kleine graf met de vele bloemen rustte „zusje,” haar kind, dat ze zoo ziels-lief had gehad.

M. VEREN

HET BOEK DER BOEKEN

Dezer dagen lazen we een bericht, waarvan we nog maar hopen, dat het niet geheel juist is of blijkt op een misverstand te berusten. Deze mededeeling luidt aldus: De rijksuitgeverijkamer in Duitschland heeft bevel gegeven, dat de verkoop van den Bijbel en andere Christelijke boeken in de toekomst slechts mag geschieden in kerkelijke boekwinkels. De andere boek-handelaren zullen den Bijbel alleen mogen verkoopen, indien deze speciaal bij hen is besteld.

Is dit besluit werkelijk genomen, dan blijkt er wel uit, dat men het Woord Gods in zijn loop wil beperken bij onze Oostelijke bureu. Er is natuurlijk geen sprake van verbieden, maar wel wordt de algemeene versprei-ding van den Bijbel er door tegengewerkt.

Gelukkig valt er ook iets anders te vertellen, namelijk, dat het R.K. Bijbelwerk in Duitschland met kracht vooruitgaat. Zekere Pater Roesch zorgde voor een ver-taling van het Nieuwe Testament, die thans reeds een oplage heeft van zeventhonderdduizend exemplaren. De zoogenaamde „Keppler-Bijbel” heeft een oplaag van zeshonderdduizend. Voorts is van Roomsche zijde gezorgd voor een gids voor het Bijbellezende, getiteld: „Gods Woord in het Kerkelijke Jaar,” waarin voor ieden-ren dag een korte beschouwing over een Bijbelwoord wordt gegeven. Door duizenden wordt van dezen gids gebruik gemaakt.

Intusschen gaat de verbreiding van het Boek der boeken, thans reeds verschenen in meer dan d u i z e n d talen, onafgebroken voort. Vanwege het Britsch- en Buiten-landsch Bijbelgenootschap werden het vorige jaar niet minder dan ruim elf miljoen Bijbels en Bijbelgedeelten verzonden. Wel merkwaardig is, dat de sterkste afzet plaats had in het verre Oosten, waar niet minder dan zeven en een half miljoen exemplaren werden omgezet,

terwijl voor geheel Euro-pa anderhalf miljoen vol-doende was. Er blijkt wel uit, hoezeer Gods Woord in het verre Oosten ver-breiding vindt. Sinds de oprichting van het Brit-sche Genootschap in 1808 zijn ver over de vijfhon-derd miljoen Bijbels en gedeelten er van ver-kocht. Reusachtige getal-len.

Onlangs overleed in Glasgow een predikant op 96-jarigen leeftijd, van wien de merkwaardigheid bekend is, dat hij den ge-heelen Bijbel van buiten kende. Niettegenstaande zijn zeer hoogen leeftijd liet zijn geheugen hem tot op het laatste toe in dit opzicht niet in den steek. Dat zullen weinigen de-zen Dr Baxter nadoen, maar toch gelooven we, dat het zeer aan te beve-len is, reeds in de jeugd-

